

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **DVO, spol. s r.o.**, se sídlem Ostroměř, T.G.Masaryka, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Hradec Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. května 2012, č.j. 2337/12-1300-603479 a ze dne 13. června 2012, č.j. 3696/12-1500-607686, t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. května 2012, č.j. 2337/12-1300-603479, se z a m í t á.**
- II. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. června 2012, č.j. 3696/12-1500-607686, se z r u š u j e a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 3.000, Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.5.2012, č.j. 2337/12-1300-603479, ze dne 13.6.2012, č.j. 3696/12-1500-607686, a dalších sedmi rozhodnutí žalovaného ze dne

-2-

13.6.2012, ohledně kterých však vzala podáním ze dne 30.8.2012 žalobu zpět. Krajský soud usnesením ze dne 6.12.2012, č.j. 31Af 63/2012-39, řízení o nich zastavil.

Rozhodnutím ze dne 15.5.2012, č.j. 2337/12-1300-603479, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do čtyř platebních výměrů správce daně ze dne 25.8.2010, č.j. 22462/10/239970606042, 22463/10/239970606042, 22464/10/239970606042 a 2245/10/239970606042, kterými jí byl předepsán úrok z prodlení na daň z přidané hodnoty za období od 1.10.2007 do 31.12.2007, za období od 1.4.2008 do 30.6.2008, za období od 1.1.2009 do 31.3.2009 a za období od 1.4.2009 do 30.4.2009, v celkové výši 39.386,- Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný k uplatněným odvolacím námitkám uvedl, že žalobkyně uhradila splatnou daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2007 ve výši 69.310,- Kč dne 5.3.2008 a byla připsána na její účet. V souladu s ust. § 59 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „zákon o správě daní“) ji správce daně použil na úhradu v té době nejstarších nedoplateků žalobkyně na dani z přidané hodnoty. Konkrétně na nedoplatek této daně za zdaňovací období listopad 2004 (viz dodatečný platební výměr ze dne 10.3.2008, č.j. 8949/08/239970/3968) převedl částku 44.474,- Kč a na částečnou úhradu doměrku daně z přidané hodnoty za prosinec 2004 (dle dodatečného platebního výměru ze dne 10.3.2008, č.j. 8950/08/239970/3968) částku 24.836,- Kč. Žalovaný dále uvedl, že správce daně postupoval v souladu se zákonem, pokud platbu daně za 4. čtvrtletí 2007 ve výši 69.310,- Kč, uskutečněnou dne 5.3.2008, použil na úhradu předchozích daňových povinností žalobkyně ve smyslu ust. § 59 zákona o správě daní. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že nebral ohled na prominutí penále rozhodnutím Ministerstva financí a na rozhodnutí krajského soudu, kterým byl žalobě směřující proti daňové povinnosti za listopad roku 2004 přiznán odkladný účinek. Uvedl, že při účtování předpisů plateb ve vazbě na výpočet úroků postupoval správce daně podle ust. § 59 zákona o správě daní s tím, že nově přicházející platby použil v souladu s citovaným ustanovením. Dále pak žalovaný reagoval na zrušující rozsudek krajského soudu ze dne 23.9.2011, č.j. 31Af 59/2011-24, kterým bylo předchozí rozhodnutí žalovaného v této věci zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Připomněl, že mu v něm krajský soud vytýkal, že nevysvětlil, jak byla při stanovení úroku zohledněna rozhodnutí o posečkání daně, prominutí úroku z prodlení a rozhodnutí soudu o přiznání odkladného účinku žalobě, případně proč a podle kterých zákonných ustanovení neměla uváděná rozhodnutí vliv na rozhodnutí o předepsání úroku z prodlení. K tomu žalovaný uvedl, že v posuzovaném případě vychází celý postup předepsání úroku z prodlení na daň z přidané hodnoty za předmětné období roku 2007 (ale i období let 2008 a 2009) z dřívějších nedoplateků na této dani za listopad a prosinec 2004. Z doměřené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2004 ve výši 123.500,- Kč a za zdaňovací období prosinec 2004 ve výši 83.600,- Kč bylo žalobkyni v souladu s pokynem Ministerstva financí č. D-272 z celkem vyměřeného penále ve výši 161.520,14 Kč prominuto penále ve výši 161.406,52 Kč.

-3-

Žalovaný dále uvedl, že k žádosti žalobkyně ze dne 28.3.2008 správce daně v souladu s ust. § 60 zákona o správě daní posečkal s placením její daňové povinnosti ve výši 123.500,- Kč, doměřené dodatečným platebním výměrem ze dne 10.3.2008, č.j. 8949/08/239970/3968, a to až do doby vyřízení jejího odvolání ve věci, nejdéle do 31.12.2008. Rozhodnutí o posečkání ze dne 11.6.2008, č.j. 20369/08/239970/3968, doručil žalobkyni dne 18.6.2008. Odvolání žalobkyně do platebního výměru na dani z přidané hodnoty za listopad 2004 bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 27.6.2008, č.j. 6309/08-1300-604057, a žalobkyni doručeno dne 4.7.2008. Podle žalovaného žalobkyně nedodržela podmínky posečkání, když doměřenou daň neuhradila do osmi dnů od právní moci rozhodnutí o odvolání. V platnosti tak zůstal původní termín splatnosti, tj. den 25.4.2008. I když žalobkyně podala dne 29.7.2008 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.7.2008, č.j. 6309/08-1300-604057, žalobu, požádala o přiznání odkladného účinku žalobě a krajský soud svým usnesením ze dne 9.12.2008, č.j. 30 Ca 108/2008-30, její žádosti vyhověl, byla již v té době, v souladu s ust. § 59 odst. 5 zákona o správě daní, převedena platba daně za 4. čtvrtletí 2007 na dlužnou daňovou povinnost za zdaňovací období listopad 2004, a to s účinností ke dni 5.3.2008 (tj. ke dni kdy byla provedena úhrada daně za 4. čtvrtletí 2007). Z toho je dle žalovaného zřejmé, že přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o dani z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2004 již na převedení platby dle § 59 odst. 5 zákona o správě daní nemělo vliv.

Žalobkyně napadla žalobou i rozhodnutí žalovaného ze dne 13.6.2012, č.j. 3696/12-1500-607686, kterým žalovaný zamítl její odvolání do platebního výměru na úrok z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.10.2007 do 31.12.2007 a napadené rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně vyrozuměl žalobkyni platebním výměrem ze dne 18.1.2012, č.j. 959/12/239970606042, o výši úroku z prodlení oproti předpisu již dříve sdělenému (konkrétně platebním výměrem č.j. 22462/10/239970606042 na úrok ve výši 26.786,- Kč za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2007) s tím, že rozdíl činí 1.184,- Kč. Tento „rozdílový“ platební výměr na úrok z prodlení dle žalovaného vydal správce daně především z důvodu, že předmětná částka daňové povinnosti ve výši 69.310,- Kč byla žalobkyní zcela uhrazena.

Dále žalovaný reagoval na námitku zápočtu původně uhrazené daně na povinnost vztahující se k dani z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2007 na daňovou povinnost za listopad 2004. Uvedl shodné argumenty jako v rozhodnutí ze dne 15.5.2012, č.j. 2337/12-1300-603479, jak byly podány shora.

Žalobkyně v žalobě podané proti oběma shora citovaným rozhodnutím namítala, že správce daně chybně zaúčtoval platbu daně z přidané hodnoty jako platbu daně, na jejíž úhradu bylo povoleno posečkání a následně podané žalobě byl přiznán odkladný účinek. Úhrady v té době splatných daní pak účtoval jako neprovedené a vyměřil k nim úrok z prodlení. S tímto postupem vyjádřila žalobkyně nesouhlas,

-4-

opřela ho o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23.9.20011, č.j. 31Af 59/2011, a popsala, k čemu krajský soud žalovaného zavázal. Uvedla, že za normálních okolností by takový postup správce daně číselně nepřinesl rozdíl, neboť u všech plateb by se vyměřoval stejný úrok z prodlení. V daném případě však platbě s posečkáním a pak s odkladným účinkem bylo Ministerstvem financí počítání úroků z prodlení prominuto. Naproti tomu k daním, kterých se platby týkaly, k žádnému prominutí úroků nedošlo. Správce daně měl podle žalobkyně účtovat o zaplacení daně za rok 2004 až poté, kdy doba posečkání resp. odkladného účinku přiznaného podané žalobě pominula, tedy až v době právní moci rozsudku krajského soudu ve věci 30 Ca 108/2008. Dle žalobkyně došlé platby nelze započítat v době, kdy jiná daň má přiznaný odkladný účinek, jako by šlo o platby proti dani s odkladným účinkem.

Žalobkyně dále namítala, že v rozhodnutí č.j. 2337/12-1300-603479 se žalovaný opět nevypořádal s námitkou, že nebylo respektováno usnesení Krajského soudu o přiznání odkladného účinku žalobě. Pouze konstatoval, že započtení platby provedl správce daně před tím, než o odkladném účinku rozhodl krajský soud. Vyslovila názor, že při takovém výkladu by nemělo smysl, aby soud o odkladném účinku rozhodoval.

Dále uvedla, že v mezidobí mezi rozsudkem krajského soudu ve věci 31Af 59/2011 a rozhodnutím žalovaného ze dne 15.5.2012, č.j. 2337/12-1300-603479, vydal správce daně další rozhodnutí o týchž úrocích a navýšil je. Věcně se dle žalobkyně jednalo o stejné okolnosti, kterých se týkal rozsudek krajského soudu ve věci 31Af 59/2011 a trpí stejnými vadami. Poukázala na duplicitu obou rozhodnutí kdy o týchž úrocích z prodlení bylo rozhodnuto dvakrát a ve druhém rozhodnutí byly původně předepsané úroky navýšeny.

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě odvolal na obsah odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání před soudem jednatel žalobkyně odkázal v plném rozsahu na podanou žalobu a uvedl, že žalobkyně nesporně skutkový stav v tom, že platba daně za niž je vyměřován úrok, tj. daň za rok 2007, byla převedena na starou dlužnou daň za rok 2004 a že se tak stalo v době po vydání rozhodnutí žalovaným o daňové povinnosti žalobkyně za rok 2004 a před rozhodnutím krajského soudu o přiznání odkladného účinku žalobě směřující proti tomuto rozhodnutí. Měl však za to, že pokud nerozhodl krajský soud o žalobě, nebylo rozhodnutí žalovaného pravomocné a tudíž nemohl platbu poukázanou na daňovou povinnost roku 2007 přesunout na dlužnou daň za rok 2004. Dále uvedl, že Ministerstvo financí prominulo plošně penalizaci u daně z přidané hodnoty za rok 2004. Pokud by toto rozhodnutí Ministerstva financí vydáno nebylo, nebyl by rozdíl mezi penalizací opoždění plateb za roky 2004 a 2007. Skutečnost, že došlo k přesunutí plateb, poškozuje žalobkyni v tom, že jí nebyla prominuta celá penalizace, když část dluhu byla pokryta převodem

-5-

plateb poukázaných na daň roku 2007. Prominutí se pak na příslušenství daně u daňových povinností roku 2007 nevztahovalo. Tím vyměřený úrok týkající se daně roku 2007 zvyšuje daňovou povinnost žalobkyně, a to nedůvodně.

Dále uvedl, že uplatněné žalobní námitky se týkají obou napadených rozhodnutí. Navíc poukázal na to, že platebním výměrem na úrok z prodlení ze dne 18.1.2012 byl úrok navýšen o částku 1.184,-- Kč, aniž by bylo žalovaným případně správcem daně, zdůvodněno, proč se tak stalo. Při porovnání obou platebních výměrů nelze jednoznačně říci, zda se rozdíl týkal jenom úroků za období od vydání prvního platebního výměru do celkového zaplacení dlužné částky, jak tvrdí žalovaný, nebo zda byly výpočty úroku z prodlení v prvním rozhodnutí, tedy v platebním výměru ze dne 25. 8. 2007, chybné.

Jednatel žalobkyně uplatnil i námitku duplicity těchto rozhodnutí s tím, že žalovaný měl vyčkat do konečného vyřešení žaloby proti původnímu rozhodnutí a teprve poté doměřit rozdíl mezi prvním vyměřeným úrok a konečným úrokováním po zaplacení dlužné daně za rok 2007.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a k věci dodala, že správce daně byl ve smyslu tehdy platného procesního předpisu, tj. zákona o správě daní povinen postupovat a nakládat s uhrazenými platbami tak, jak ukládalo příslušné ustanovení, kdy ohledně pořadí úhrad byl tímto zákonem vázán.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). O věci usoudil následovně.

Jak vyplývá ze shora uvedeného, podaná žaloba směřovala proti dvěma rozhodnutím žalovaného, která se týkala vyměření úroku z prodlení s placením daně z přidané hodnoty za rok 2007. Ze samotného obsahu žaloby a z dalších projevů žalobkyně pak jednoznačně vyplývá, že námitky proti rozhodnutí ze dne 15.5.2012, č.j. 2337/12-1300-603479, omezila jen na tu část jeho výroku, která se týkala platebního výměru ze dne 25.8.2010, č.j. 22462/10/239970606042, jímž jí byl sdělen úrok z prodlení na dani z přidané hodnoty za období od 1.10.2007 do 31.12.2007.

Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyni byla dodatečným platebním výměrem ze dne 10.3.2008, č.j. 8949/08/239970/3968, doměřena daň z prodané hodnoty za zdaňovací období listopad 2004 ve výši 123.500,- Kč. Odvolání žalobkyně žalovaný svým rozhodnutím ze dne 27.6.2008, č.j. 6309/08-1300-604057, zamítl a žalobkyni ho doručil dne 4.7.2008. Ta podala dne 25.8.2008 žalobu a žádala o přiznání odkladného účinku žalobě podle ust. § 73 s.ř.s. Krajský soud této žádosti svým usnesením ze dne 9.12.2008, č.j. 30 Ca 108/2008-30, vyhověl. Žalobu však rozsudkem ze dne 29.1.2010, č.j. 30 Ca 108/2008-35, zamítl. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 27.2.2010. Žalobkyně se nedomohla jeho změny ani

prostřednictvím podané kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu. Dále krajský soud zjistil, že správce daně svým rozhodnutím ze dne 11.6.2008, č.j. 20369/08/239970/3968, k návrhu žalobkyně ze dne 28.3.2008 a s účinností od 29.3.2008 povolil posečkáni doměřené daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za listopad 2004 v částce 123.500,- Kč do uplynutí osmi dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání, nejdéle však do 31.12.2008. Posečkáni vázal na podmínky, že posečkaná daňová povinnost bude uhrazena v plné výši ve stanovené lhůtě a ostatní daňové povinnosti budou v plné výši uhrazeny ve lhůtách splatnosti. Žalobkyni zároveň upozornil, že v případě porušení jedné z podmínek pozbývá rozhodnutí platnosti. Žalobkyně splatnou daň za listopad 2004 ve lhůtě stanovené v rozhodnutí o posečkáni neuhradila. Tyto skutečnosti, jak vyplývá ze shora uvedeného, nejsou mezi účastníky sporné.

Podle § 63 odst. 1 zákona o správě daní je daňový dlužník v prodlení, nezaplatí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.

Podle § 59 odst. 1 téhož zákona se daň platí příslušnému správci daně v české měně. Při každé platbě musí být uvedeno, na kterou daň je platba určena.

Podle § 59 odst. 2 správce daně přijme platbu na daň, na kterou byla určena. Platbu vykonanou bez dostatečného označení daně přijme správce daně na účtu nejasných plateb a vyzve daňového dlužníka, aby oznámil do přiměřené, jím určené lhůty, na kterou daň byla platba vykonána. Obdrží-li správce daně odpověď ve stanovené lhůtě, zaúčtuje platbu na daň určenou plátcem v odpovědi s účinností ke dni, kdy byla vykonána. Neodpoví-li daňový dlužník včas, určí správce daně, na kterou daň se platba zaeviduje; v tomto případě platí za den platby den, kdy ji správce daně zaevidoval na daň. O úhradě daně použité správcem daně na jinou platbu, než na jakou ji určil daňový dlužník, musí správce daně daňového dlužníka písemně uvědomit. Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat.

Podle § 59 odst. 5 téhož zákona se úhrada daně se použije na úhradu daňových povinností v tomto pořadí a) náklady řízení, b) pokuty a penále, c) zvýšení daně, d) nejstarší nedoplatky na dani, e) běžné platby daní, f) úrok.

Z citovaných ustanovení lze dovodit, že právo určit, na úhradu které daně má být platba použita, přísluší osobě, která platbu poukázala. Žalobkyně poukázala dne 5.3.2008 na svůj účet u správce daně splatnou daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2007 ve výši 69.310,- Kč. Prioritu úhrad daňových povinností určuje zákon o správě daní v § 59 odst. 5. U předepsaného pořadí nepřipouští výjimku. To znamená, že správce daně je povinen z platby poukázané na účet konkrétní daně, v posuzovaném případě daně z přidané hodnoty, uhradit postupně daňové povinnosti v pořadí, které určuje ust. § 59 odst. 5 písm. a) až f).

I když správce daně s účinností od 29.3.2008 povolil posečkáni doměřené daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za listopad 2004 v částce 123.500,- Kč,

-7-

vázal ho na podmínky, že posečkaná daňová povinnost bude uhrazena v plné výši ve stanovené lhůtě a ostatní daňové povinnosti budou v plné výši uhrazeny ve lhůtách splatnosti s upozorněním, že v případě porušení jedné z podmínek pozbývá rozhodnutí platnosti. Žalobkyně splatnou daň za listopad 2004 ve stanovené lhůtě neuhradila, proto správce daně postupoval v souladu se zákonem, pokud po uplynutí lhůty osmi dnů od právní moci rozhodnutí žalovaného o podaném odvolání daň poukázanou žalobkyní na daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2007 ve výši 69.310,- Kč převedl na starší daňovou povinnost roku 2004.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu správce daně platbu daně z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2007 přiřadil k dlužné daňové povinnosti za listopad 2004 až poté, kdy uplynula doba posečkání a žalobkyně nesplnila podmínky, které jí byly rozhodnutím o posečkání stanoveny. Stalo se tak s účinností k datu, kdy převedenou platbu daně za 4. čtvrtletí 2007 žalobkyně uhradila. Tento postup zřejmě vedl žalobkyni k závěru, že k převodu této částky došlo v době posečkání s placením daně za listopad 2004.

Žalobkyně dále namítala, že započtení platby provedl správce daně před tím, než o odkladném účinku rozhodl krajský soud. Vyslovila názor, že při takovém výkladu by nemělo smysl, aby soud o odkladném účinku rozhodoval. V tom nelze se žalobkyní souhlasit. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě se řídilo ust. § 73 odst. 1 s.ř.s. a podle něho soud na návrh žalobce přizná odkladný účinek žalobě, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Krajský soud v případě žalobkyně, s ohledem na výši dlužné daně jak vyplývala z podané žaloby, usoudil, že jsou podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě splněny a nezkoumal, zda v době, kdy rozhodoval, byla již daň uhrazena či nikoliv. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě bylo pro žalovaného závazné ode dne jeho právní moci, tedy od 16.12.2008. Počínaje tímto dnem již žalovaný nebyl oprávněn činit úkony vedoucí k výkonu rozhodnutí. Toho se žalovaný zjevně nedopustil, když mezi účastníky není sporu o tom, že k převodu platby na daňovou povinnost za 4. čtvrtletí 2007 na nedoplatek daně za listopad 2004 došlo ještě před podáním žaloby. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě nemá zpětnou účinnost, jak se domnívá žalobkyně, a ani z ust. § 73 s.ř.s. ani z ust. § 59 odst. 5 zákona o správě daní nelze dovozovat, že po rozhodnutí krajského soudu o přiznání odkladného účinku žalobě měl žalovaný, případně správce daně převedení pozdější platby daně na starší daňový nedoplatek zrušit. Krajský soud se žalobcem nesouhlasí ani v tom, že při respektování shora popsaného postupu správce daně by přiznání odkladného účinku žalobě nemělo smysl. Ustanovení § 73 s.ř.s. dopadá jen na případy, kdy není daňová povinnost, které se podaná žaloba týká, dosud uhrazena. Pokud ale v daném případě již k úhradě došlo, což žalobce ve své žádosti neuvedl, musel by krajský soud zvažovat, zda za takové situace jsou podmínky dané v ust. § 73 s.ř.s. splněny. Jak by za těchto okolností krajský soud o žádosti žalobkyně rozhodl již v tomto řízení není třeba řešit.

Při jednání před soudem jednatel žalobkyně také tvrdil, že pokud nerozhodl krajský soud o žalobě, nebylo rozhodnutí žalovaného pravomocné a nebyl důvod platbu daně za rok 2007 přesunout na nedoplatek daně za rok 2004. Tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. Jak vyplývá z poučení daného v rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2008, č.j. 6309/08-1300-604057, proti tomuto rozhodnutí nebylo v souladu s ust. § 50 odst. 8 zákona o správě daní již odvolání přípustné a nabylo proto právní moci dnem doručení žalobkyni, tedy dnem 4.7.2008. V přezkumném řízení vedeném podle § 65 a násl. s.ř.s. krajský soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správních orgánů, proti kterým není již přípustný opravný prostředek. Pokud žalobu zamítne, jako se stalo v případě vedeném pod sp. zn. 30 Ca 108/2008, pak žalobou napadené rozhodnutí zůstává v právní moci. Žalobkyní uplatněné žalobní námitky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.5.2012, č.j. 2337/12-1300-603479, neshledal krajský soud jako důvodné, proto žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalobkyně v podané žalobě napadla a označila za nezákonné i rozhodnutí žalovaného 13.6.2012, č.j. 3696/12-1500-607686. Pokud jde o námitky, které žalobce uplatnil shodně proti oběma rozhodnutím žalovaného a tím i proti oběma platebním výměrům na úrok z prodlení s placením daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2007, krajský soud se odvolává na svoje závěry týkajícího se žalobních námitek proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.5.2012, č.j. 2337/12-1300-603479. Důvodnou ale shledal námitku žalobkyně, že navýšení původně sděleného úroku o 1.184,- Kč nebylo zdůvodněno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že tento druhý „rozdílový“ platební výměr na úrok z prodlení vydal správce daně především z důvodu, že předmětná částka daňové povinnosti ve výši 69.310,- Kč byla žalobkyní zcela uhrazena. Jaké další důvody pro toto rozhodnutí správce daně měl již žalovaný neuvedl. Porovnáním obou platebních výměrů je pak nepochybné, že rozdílné výpočty úroku se vyskytují již na druhém řádku obou platebních výměrů a tento rozdíl není žalovaným blíže zdůvodněn.

Podle ust. § 63 odst. 7 zákona o správě daní správce daně může daňového dlužníka vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního účtu daňového dlužníka.

Z citovaného ustanovení lze jednoznačně dovodit, že vyrozumění správce daně o výši úroku z prodlení není vázáno na plnou úhradu daně ke které se úrok vztahuje. Nelze proto vyloučit, že ohledně jedné dlužné daně mohou být úroky z prodlení daňovému subjektu sdělovány i opakovaně až do úplného zaplacení dlužné daně. Nelze proto přisvědčit žalobkyni, že rozhodnutí jsou duplicitní a proto snad nezákonná. Přesto pokud druhé vyrozumění o výši úroku zahrnuje jen navýšení úroku od doby vydání prvního platebního výměru do úplného zaplacení dlužné daně, pak by vyčíslení úroku mělo být natolik přehledné, aby z něho tato skutečnost jednoznačně vyplynula. Tak to v posuzovaném případě není a žalobkyně oprávněně namítá, že doměřený rozdíl z platebního výměru nelze jednoznačně vysledovat.

-9-

Žalovaný v napadeném rozhodnutí důvody navýšení zcela zamlžuje konstatováním, že důvodem bylo „především“ úplné uhrazení dlužné částky. Pro tyto nejasnosti krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc mu dle odst. 4 citovaného ustanovení vrátil k dalšímu řízení. V něm dostatečně přehledným způsobem zdůvodní změny, které vedly správce daně k vydání napadeného platebního výměru.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně požadovala pouze náhradu uhrazených soudních poplatků ve výši 6.000,- Kč. V řízení před krajským soudem neměla žalobkyně úspěch se žalobou proti rozhodnutí žalovaného dne 15.5.2012, č.j. 2337/12-1300-603479, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.6.2012, č.j. 3696/12-1500-607686, úspěšná byla. Krajský soud ji proto přiznal náhradu soudního poplatku pouze ve výši 3.000,- Kč. Žalovanému, jak výslovně prohlásil jeho pracovník při jednání před soudem, žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 15. listopadu 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu